

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-389)

Mar (2) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. தத்வ த்ரயம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 209)

52-2. ஸ சஞ்சல அநலஸ்தார: கேவலஸ்த்வாதீதோ பவேத்

53-1. சண்டாய நம இத்யேவ ஸப்தவர்ணோ மநூத்தம:

பொருள் – தொடக்கத்தில் “ஓம்” என்பதும், தொடர்ந்து சஞ்சலத்தைக் குறிக்கும் “ச” என்பது, அக்னியைக் குறிக்கும் “ர” என்பதுடன் இணைந்து, அதன் பின்னர் “சண்டாய நம:” என்பது அமைந்துள்ள ஏழு எழுத்து மந்த்ரமானது உத்தமமான ஒன்றாகும் (“ஓம் ச்ரோம் சண்டாய நம:”).

53-2. ஸ பவித்ர அநலஸ்தார: கேவலஸ்த்வாதீதோ பவேத்

54-1. ப்ரஸண்டாய நமோ மந்த்ர: ப்ரசண்ட: அயம் சதுர்யுக:

பொருள் – தொடக்கத்தில் “ஓம்” என்பதும், தொடர்ந்து தூய்மையைக் குறிக்கும் “ப” என்பது, அக்னியைக் குறிக்கும் “ர” என்பதுடன் இணைந்து, அதன் பின்னர் “ப்ரஸண்டாய நம:” என்பது அமைந்துள்ள மந்த்ரமானது, நான்கு யுகங்களிலும் எனது தீவிரமான செயல்படுகளைக் குறிக்கும் (“ஓம் ப்ரோம் ப்ரஸண்டாய நம:”).

54-2. ஸ சாஸ்வத அநலஸ்தார: கேவலஸ்த்வாதீதோ பவேத்

55-1. ஜயாய நம இத்யேவம் ஜயஸ்ய முநிவர்ணக:

பொருள் – தொடக்கத்தில் “ஓம்” என்பதும், தொடர்ந்து சாஸ்வதத்தைக் குறிக்கும் “ஜ” என்பது, அக்னியைக் குறிக்கும் “ர” என்பதுடன் இணைந்து, அதன் பின்னர் “ஜயாய நம:” என்பது அமைந்துள்ள மந்த்ரமானது, ஜயத்தைக் குறிப்பதாக முனிவர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள் (“ஓம் ஜ்ரோம் ஜயாய நம:”).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 75)

[ஸேனாபதி] மஹாராஜனே! உம்முடைய முயற்சிகள் எப்போதுமே வெற்றியை அடையச் செய்வதாகவே உள்ளது. உம்மால், மஹாமோஹன் அழிக்கப்படுவான் என்று கூறப்பட்ட சொற்கள், இராவணனுக்கு அநரண்யன் இட்ட சாபம் போன்று நிச்சயம் பலிக்கும் ("எனது குலத்தில் இராமன் பிறந்து உன்னை அழிப்பான்" என்று இராவணனிடம் அநரண்யன் கூறினான்).

106. த்வயா த்ரய்யந்த விஜ்ஞாநம் புருஷஸ்ய விபாவிதம்

ச்ரத்தாவைகல்ய மாத்ரம் து சமநீயமத: பரம்

பொருள் - [ஸேனாபதி கூறுதல்] வேதாந்தத்தின் கருத்தானது, உன்னால் இப்போது ஜீவாத்மாவிற்குத் தெளிவாக அளிக்கப்பட்டது. இனி, அதன் மீது ஏற்படக்கூடிய ச்ரத்தையின் குறைவை விலக்குவது மட்டுமே செய்யப்படவேண்டும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 87)

வ்யாக்யானம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும். அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) என்று; ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் அத்வாரகமாகவும், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி எல்லாம் ஸத்வாரகமாகவும், இவர்தாம் கீழ் அருளிச்செய்கையாலும்; “இவ்வண்டத்திலே பத்தாத்ம ஸமஷ்டி பூதனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமானற்றானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும். இதுக்குமேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்” என்று ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்கையாலும்; வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரகமாகவே கொள்ளவேண்டுமாகையாலே, ப்ரதயும்ந க்ருத்யமாகச் சொன்ன சுத்தவர்க ஸ்ருஷ்டி அத்வாரகம், அநிருத்த க்ருத்யமாகச் சொன்ன மிச்ரவர்க ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாரகம் என்னவொண்ணாது. ஆகையால் சுத்தவர்க ஸ்ருஷ்டியும், மிச்ரவர்க ஸ்ருஷ்டியும் ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டிதன்னிலே, சேதநருடைய கர்ம விசேஷ ப்ரயுக்தமான ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலேயாகக் கடவது.

விளக்கம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும். அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) - தொகுத்ததாக உள்ள ஸூக்ஷ்ம ஸ்ருஷ்டி அனைத்தையும் அவன் தன் மூலமாகவும், தனித்தனியாக உள்ள ஸ்ருஷ்டிகள் அனைத்தையும் மற்றவர்கள் மூலமாகவும் நிகழ்த்துவதாக இவர் முன்பே உள்ள சூர்ணையில் அருளிச்செய்ததாலும்; “இவ்வண்டத்திலே பத்தாத்ம ஸமஷ்டி பூதனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமானற்றானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும். இதுக்குமேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும் - இந்த அண்டத்தில் உள்ள பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களின்

தொகுத்த ஸ்ருஷ்டியாக உள்ள நான்முகனுக்குக் கீழே உள்ள அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரன் தனது ஸங்கல்பத்தால் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். நான்முகனுக்கு மேலே உள்ள அனைத்தையும் அவனுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று படைக்கிறான்” என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்ததாலும்; தொகுத்த ஸ்ருஷ்டி மற்றும் தனியாக உள்ள ஸ்ருஷ்டிகளை மற்றவர்கள் மூலமாகவே செய்வதற்காகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்கொண்டு, “சுத்த வர்க்க படைப்பை ப்ரத்யும்நன் செய்கிறான், இது தன் மூலம் செய்யும் படைப்பாகும். பாப புண்ணியம் கலந்த படைப்பை அநிருத்தன் செய்கிறான், இது மற்றவர்கள் மூலம் செய்யும் படைப்பாகும்”, என்று கூற முடியாது. எனவே சுத்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டி மற்றும் பாபபுண்ணியம் கலந்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஆகிய இரண்டுமே ஆத்மாக்களின் கர்ம அடிப்படையில், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால், மற்றவர்களால் செய்யப்படுவதை அறியவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இந்த சுத்தவர்க ஸ்ருஷ்டியும், மிச்ரவர்க ஸ்ருஷ்டியும் எம்பெருமாள்தானே அருளிச்செய்யக் கேட்டவந்தரம், “பகவந் தேவதேவேச ஸர்வஜ்ஞ! பரமேச்வர! கிமேஷு பவிதா ஸ்ருஷ்டோ மிச்ரஸர்கோ ஜகத்பதே! சுத்த ஸ்ருஷ்டிம் விஹாயைஷாம் நிர்தய: புருஷோத்தம!” என்று ஸேநை முதலியார் கேட்க, “விஹாய சுத்த ஸரீகஞ்ச மிச்ரஸர்கஸ்ய காரணம் ச்ருணுஷ்வ கணநாத த்வம் தயாலுர் நிர்தயோ ந ச ஸர்வஜ்ஞோஹம் நஸந்தேஹஸ் ததாபி ச ஸ்ருஜாம்யஹம், அநாத்ய வித்யா ஸம்முஷ்டசேமுஷீகாந் நராநிஹ, வீக்ஷயாஜ்ஞாந ப்ரஸங்கம் து நிஷித்த கரணம் ததா, விஹிதா கரணஞ்சாபி வீக்ஷயைஷாமபராதகாந், மிச்ர ஸர்கம் கரோம்யேவ ப்ரஹ்மணா பரமேஷ்டிநா; ஏவம் ஸுக்ருதலேசேந சுத்தஸர்கம் கரோமி ச; மநு ப்ரமுக ஸர்கோ யச்சுத்த ஸர்கோ மயேரித: சுத்த ஸத்வ மயாஸ் ஸர்வே மத் பக்தி நிரதாஸ் ஸதா, மமார்ச்சந பராஸ் ஸர்வே மத்த்யாந பரிப்ரும்ஹிதா:, நமஸ்யந்தோ மஹாபாக மஹாத்மானோ ஜிதேந்த்ரியா:; பக்த்யா பரமயா சைவ பரபத்த்யாவா மஹாமுநே, ப்ராப்யம் வைகுண்டமாஸாத்ய ந நிவர்த்தந்தி தேவ்யயா:; ஏவம் ஸர்வேஷு குர்வத்ஸூ மாநவேஷு முமுக்ஷுஷு ஸ்ருஷ்டிஷ்யோ மஹாநாஸீத்நாரகீ பூஸ் த்ருணாவ்ருதா, இதி ஜ்ஞாத்வா மிச்ர ஸர்க க்ரியதே லீலயா மயா” என்று பகவான்தானே அருளிச்செய்கையாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக சுத்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டி மற்றும் பாப புண்ணியம் கலந்த ஸ்ருஷ்டி ஆகிய இரண்டையும் ஸர்வேச்வரன் தானே செய்வதாகக் கூறியதைக் கேட்ட பின்னர் ஸேனைமுதலியார், “பகவந் தேவதேவேச ஸர்வஜ்ஞ! பரமேச்வர! கிமேஷு பவிதா ஸ்ருஷ்டோ மிச்ரஸர்கோ ஜகத்பதே! சுத்த ஸ்ருஷ்டிம் விஹாயைஷாம் நிந்தய: புருஷோத்தம! - அனைத்து தேவர்களுக்கும் ஈசனே! பகவானே! அனைத்தும் அறிந்தவனே! பரமேச்வரனே! ஜகத்தின் பதியே! பாப புண்ணியம் இரண்டையும் கலந்த படைப்பு ஏன் செய்யப்பட்டது? தயை இன்றி இவற்றைச் செய்யாமல், சுத்த ஸ்ருஷ்டியாக ஏன் செய்யப்படவில்லை?”, என்றார். இதற்கு பகவான், “விஹாய சுத்த ஸரீகஞ்ச மிச்ரஸர்கஸ்ய காரணம் ச்ருணுஷ்வ கணநாத த்வம் தயாலுர் நிந்தயோ ந ச ஸர்வஜ்ஞோஹம் நஸந்தேஹஸ் ததாபி ச ஸ்ருஜாம்யஹம், அநாத்ய வித்யா ஸம்முஷ்டசேமுஷீகாந் நராநிஹ, வீக்ஷயாஜ்ஞாந ப்ரஸங்கம் து நிஷித்த கரணம் ததா, விஹிதா கரணஞ்சாபி வீக்ஷயைஷாமபராதகாந், மிச்ர ஸர்கம் கரோம்யேவ ப்ரஹ்மணா பரமேஷ்டிநா; ஏவம் ஸுக்ருதலேசேந சுத்தஸர்கம் கரோமி ச; மநு ப்ரமுக ஸர்கோ யச்சுத்த ஸர்கோ மயேரித: சுத்த ஸத்வ மயாஸ் ஸர்வே மத் பக்தி நிரதாஸ் ஸதா, மமார்ச்சந பராஸ் ஸர்வே மத்த்யாந பரிப்ரும்ஹிதா:, நமஸ்யந்தோ மஹாபாக மஹாத்மாநோ ஜிதேந்த்ரியா:; பக்த்யா பரமயா சைவ பரபத்த்யாவா மஹாமுநே, ப்ராப்யம் வைகுண்டமாஸாத்ய ந நிவர்த்தந்தி தேவ்யயா:, ஏவம் ஸர்வேஷு குர்வத்ஸூ மாநவேஷு முமுக்ஷுஷு ஸ்ருஷ்டிஷ்யோ மஹாநாஸீத்நாரகீ பூஸ் த்ருணாவ்ருதா, இதி ஜ்ஞாத்வா மிச்ர ஸர்க க்ரியதே லீலயா மயா - நித்யஸூரிகள் முதலான கூட்டத்தின் நாதனே! சுத்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டி நீங்கலாக உள்ள பாப புண்ணியங்கள் கலந்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டி குறித்து நீ கேட்பாயாக. நான் தயை நிறைந்தவனே ஆவேன், கருணை இல்லாதவன் அல்லன். அனைத்தும் அறிந்தவன் ஆவேன். ஆயினும், எல்லையற்ற காலமாக அறியாமையால் அபகரிக்கப்பட்ட பொய்யான அறிவு கொண்ட இவர்களை நான் இங்கு படைக்கிறேன். இவர்களுக்கு இவ்விதம் அறியாமை ஏற்பட்டபடி உள்ளது; மேலும் சாஸ்த்ரங்களில் தடுக்கப்பட்டதைச் செய்தல் மற்றும் விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமல் இருத்தல் என்பதாக உள்ளனர். இதனைப் பார்த்து நான், நான்முகன் மூலமாக பாப புண்ணியங்கள் கலந்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறேன். புண்ணியங்களின் பயனாக உள்ள சுத்த வர்க்கத்தைப் படைக்கிறேன். மனு போன்றவர்களுடைய ஸ்ருஷ்டியானது, சுத்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டி என்றாகிறது. அனைத்து மனிதர்களும் சுத்த ஸத்வ குணம் கொண்டவராகவும், எப்போதும் என்னிடம் பக்தி கொண்டவராகவும், என்னை ஆராதிப்பவராகவும், என்னையே த்யானித்தபடி உள்ளவராகவும்,

இந்தரியங்களை அடக்குபவராகவும் உள்ளபோது, பக்தி மூலமாகவோ ப்ரபத்தி மூலமாகவோ அல்லது பரபக்தி மூலமாகவோ அடையக் கூடியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்து, இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு மீண்டும் திரும்ப மாட்டனர். இவ்விதம் அனைவருக்கும் மோக்ஷத்தில் ஆசை ஏற்படும்படி, அவர்களுடைய சம்மதம் இன்றி நான் செய்தால், இந்த உலகில் ஸ்ருஷ்டியின் விகிதம் மாறுபடும். நரகமானது, புல்லுக்குச் சமமாகிவிடும். இதனால்தான் நான் அவரவர்களுடைய வினைகளுக்கு ஏற்ப, எனது வினையாட்டின் காரணமாக, பாப புண்ணியம் கலந்த ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறேன்”, என்று பகவான் அருளிச்செய்தான்.

189. விபவம், அநந்தமாய் கௌண முக்க்ய பேதத்தாலே பேதித்திருக்கும்.

அவதாரிகை - ஆக, வ்யூஹத்தின்படியை உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ், அநந்தரம் விபவத்தின்படியை விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார் மேல் (விபவம் அநந்தமாய் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இதுவரை வ்யூஹத்தின் விதங்களை விளக்கினார். அடுத்து விபவங்களின் விதங்களை விரிவாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “விபவோபி ததா அனந்தோ த்விதைவ பரிகீர்த்யதே, கௌண முக்க்யவிபாகேந சாஸ்த்ரேஷு ச ஹரேர் முநே” என்றும், “ப்ராதுர்ப்பாவோ த்விதா ப்ரோக்தோ கௌண முக்க்ய விபேதத:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, விபவமானது, பரிகணித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதபடி அநந்தமாய், கௌண முக்க்யமாகிற பேதத்தாலே இரண்டு வகையாகப் பிரிந்திருக்குமென்கை விபவமாவது, இதர ஸஜாதீயமாய்க் கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கை. இதில் கௌணமென்றது அவரமென்றபடி; முக்க்யமென்றது ச்ரேஷ்டமென்றபடி. கௌணமாவது, ஆவேசாவதாரம்; முக்க்யமாவது, ஸாக்ஷாதவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேசமென்றும், சக்த்யாவேசமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். அதில் ஸ்வரூபாவேசமாவது, ஸ்வம்மான ரூபத்தாலே ஆவேசிக்கை. அதாவது பரசுராமாதிகளான சேதநருடைய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேசித்து நிற்கை. சக்த்யாவேசமாவது, காரிய காலத்திலே விதிசிவாதிகளான சேதநர் பக்கலிலே சக்தி மாத்ரத்தாலே ஸ்புரித்து நிற்கை.

விளக்கம் - விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் – விபவோபி ததா அனந்தோ த்விதைவ பரிகீர்த்யதே, கௌண முக்க்யவிபாகேந சாஸ்த்ரேஷு ச ஹரேர் முநே – முனிவரே! எண்ணற்ற விபவங்களானவை, இரண்டுவிதமாக உள்ளன; ஸ்ரீஹரியின் விபவங்கள் இவ்விதம் மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை மற்றும் நேரடியான முக்கியமானவை என்று சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டன - என்றும், ப்ராதுர்ப்பாவோ த்விதா ப்ரோக்தோ கௌண முக்க்ய விபேதத: - நேரடியான முக்கியமானவை மற்றும் மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்னும் இரண்டு விதமாக உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, விபவம் என்பது, எண்ணி முடிக்க இயலாதபடி எண்ணற்றதாக, நேரடியான முக்கியமானவை மற்றும் மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்பதாக இரண்டு விதமாக உள்ளது. விபவம் என்பது இந்த உலகில் உள்ள உயிரினங்களுடைய குலங்களில் தோன்றுதல் ஆகும். இதில், மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்பது தாழ்ந்தது, நேரடியான முக்கியம் என்பது உயர்ந்தது ஆகும். மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்பது ஆவேசம், நேரடியான முக்கியமானது நேரடியாக உள்ளது ஆகும். ஆவேசம் என்பது ஸ்வரூபம் மற்றும் சக்தி என்ற இரண்டு விதமாக உள்ளதாகும். ஸ்வரூப ஆவேசம் என்பது, தனது ரூபத்துடன் சேர்ந்து ஆவேசிப்பது ஆகும். சக்தி ஆவேசம் என்பது, அந்தந்த காரியம் நடப்பதற்காக நான்முகன், சிவன் போன்ற சேதநர்களிடம் தனது சக்தியை மட்டும் செலுத்தி வெளிப்படுத்தல் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 354)

வ்யாக்யானம் - (ஆகிலும்) நீ சொல்லிச் சொல்லமாட்டாதவையும், சிசுபாலாதிகள் சொல்லமாட்டாதவையுமெல்லாம் நான் சொல்லவல்லேனிறே அவை விடுகைக்கு உறுப்பாகப் பெற்றேனாகில். (கொடியவென்னெஞ்சம்) உல்லோகமாய் லோக விஸஜாதீயமான நெஞ்சு. நாட்டாருக்கு, குணம் பற்றுகைக்குப் பற்றாசாய் தோஷம் விடுகைக்கு உடலாயிறே இருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, குணஹாநிதானே பற்றுகைக்கு உடலாம்படியான என் நெஞ்சம். (அவனென்றே கிடக்கும்) இதுக்குப் பிள்ளான் பணிக்கும்படி “இத்தோஷங்களவனிவன்றோ” என்று; அவன் கடியனென்றால், அவன் கடுமை இப்போதே காணவேணும்; கொடியனென்றால், அவன் கொடுமை இப்போதே காணவேணும்; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால், அவன் துஷ்ப்ராபனாபடியை இப்போதே காணவேணும்; அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரி யென்றால், அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண, இழந்திருக்கக் காணவேணும்; அவன் துர்ஜ்ஞேயனென்றால், அவன் துர்ஜ்ஞேயதை இப்போதே அறியவேணுமென்றாம்.

விளக்கம் - (ஆகிலும்) - ஆனாலும் எனது உள்ளமானது அவன் என்றே இருப்பதாகும் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகிறார். நீ உரைத்து உரைக்காமல் விடுத்ததையும், சிசுபாலன் போன்றோர் கூறாமல் விட்டதையும் நான் உரைக்கவல்லவள் ஆவேன்; எப்போது என்றால், அவனையும் அவனுடைய குணங்களையும் நான் விடுவதற்கு இயல்பவள் என்றால் ஆகும். (கொடிய என் நெஞ்சம்) - ஆனால் எனது நெஞ்சமானது, உலக இயல்பைக் காட்டிலும்

வேறுபட்டதாக உள்ளது. அல்லது, அவனுடைய இவ்விதமான குண தோஷங்களையும், பற்றுக்கோலாகக் கொள்ளும்படியாக எனது நெஞ்சம் உள்ளது. (அவன் என்றே கிடக்கும்) – “இந்தத் தோஷங்கள் அவனுடைய உடைமை அல்லவோ என்று உள்ளம் ஈடுபட்டு நிற்கிறது” என்று பிள்ளான் கூறுவார். அவன் கடுமையானவன் என்றால், அந்தக் கடுமையை இப்போதே காணவேண்டும்; அவன் கொடியன் என்றால், அவன் செய்யும் கொடுமைகளை இப்போதே காணவேண்டும்; அவன் அடைவதற்கு இயலாதவன் என்றால், அவ்விதம் அடைய இயலாமல் உள்ள விதத்தை இப்போதே காணவேண்டும்; அவன் அனைத்தையும் அபகரிப்பவன் என்றால், அவன் என்னுடைய அனைத்தையும் அபகரிக்கும்போது, நான் இழந்து நிற்பதைக் காணவேண்டும்; அவன் யாராலும் அறிய இயலாதவன் என்றால், அவ்விதம் அனைவராலும் எளிதில் அறிய இயலாத தன்மை கொண்டுள்ள விதத்தையும் காணவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (அவனென்றே கிடக்கும்) என் நெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசி உண்டாகிலுமறியேன். அதாவது, விசேஷணாம்சத்தில் தாத்தார்யமின்றிக்கே விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருகு அறிகிறதில்லை. இத்தால் அவன் குண நிபந்தமன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம், ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. (எல்லே) என்னே! இதோராச்சர்ய மிருக்கும்படியே! அன்றிக்கே, “உன்னை மீட்க நினைத்த நான் சொன்னபடியன்றிக்கே யொழிந்த பின்பு, இனி நீ நினைத்தபடி நினைத்திரு” என்று போகப்புக்காள் தோழி; “இங்ஙனே வாராய்” என்று இவள் இப்படி அவளைக் கையைப் பிடித்து அழைக்கிறாளென்றுமாம். இவள் இப்படி சொன்னவாறே, “இது ஒரு ப்ரேம ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்?” என்று அவளுக்கு ஒரு விகாரம் பிறந்தது; அதைக் கண்டு (துடிகொளிடை மடத்தோழி) என்கிறாள். துடியோ டொத்திருந்துள்ள இடையையும், ஆத்மகுணத்தையுமுடைய தோழி! உன் வடிவுக்கும் குணத்துக்கும் என் பக்கலுண்டான பாவபந்தத்துக்கும் ஈடாக வார்த்தை சொல்லப்பாராய். நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையும் அஞ்சிக்காண் நான் இப்படி சொல்லுகிறேனோ, தாய் சொல்லுமதுக்கு அஞ்சிக்காண் நான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன,

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (அவன் என்றே கிடக்கும்) - எனது நெஞ்சத்திற்கு மாயாவாத ருசி உள்ளதோ என்பதை நான்

அறியவில்லை; மாயாவாத ருசி என்றால், ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களில் ஈடுபடாமல், மாயாவாதிகள் போன்று அத்தகைய சிறப்புகள் கொண்ட ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மட்டும் ஏற்பது ஆகும். இதன் மூலம், “அவனுடைய ஸம்பந்தம் என்பது குணம் காரணமாக வந்தது அல்ல, ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்துள்ளது ஆகும்”, என்று மாயாவாதத்தில் கூறப்பட்டது. (எல்லே) - எத்தகைய வியப்பு இது! அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். நாயகியிடம் தோழி, “உன்னை நான் மீட்க எண்ணினேன். நான் எண்ணியபடி செய்ய இயலவில்லை. ஆகவே நீ நினைத்தபடியே இருப்பாயாக”, என்று உரைத்து அகல முயன்றாள். இவளுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்த நாயகி, “எல்லே” என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் நாயகி உரைத்தவுடன் தோழியின் மனதில், “காதலின் இயல்பு இவ்விதம் உள்ளதுதான் என்னே!”, என்று வியந்தபோது அவளிடம் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதனைக் கண்ட நாயகி, “துடி கொள் இடை மடத்தோழி” என்கிறாள். அதாவது, “துடி போன்ற இடை மற்றும் ஆத்ம குணங்கள் கொண்ட தோழி! உனது வடிவம் மற்றும் குணம், என்னிடம் உள்ள காதல் ஆகியவற்றுக்கு ஈடாக ஒரு சொல் உரைப்பாயாக”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “எனது வடிவம் மற்றும் குணம், உன்னிடம் உள்ள காதல் ஆகியவற்றை நான் அறியாமல் இவ்விதம் உரைக்கிறேனா? இல்லை. தாய்மார்கள் கூறும் சொற்களுக்கு அச்சம் கொண்டு அல்லவோ நான் இவ்விதம் கூறுகிறேன்”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (அன்னையென் செய்யுமே) உன் சொல் கேளாத நான், இனித் தாய்ச்சொல்லோ கேட்கப்புகுகிறது. வாக்யார்த்தாநந்தரே நினைப்பது, அநஸூயை பிராட்டியைப் பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பார்த்தாவே காணும்” என்ன; அநந்தரம் பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்தாள்; “நான் இவர்பக்கல் ப்ரவணையாயிருக்கிற இருப்புக்கு அடி பெருமாள் பக்கலுண்டான குணத்தாலே என்றிறே நாட்டார் நினைத்திருப்பது; தைவ யோகத்தாலே அவர்க்கு குணமுண்டானதித்தனை போக்கி, குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் நான் அவரை விடமாட்டாதே இருக்குமிருப்பைக் காட்டலாயிற்றிறே அவரைக் குணங்களோடு வ்யதிரேகித்து வைக்கப் பெற்றதாகில்” என்றாளிறே. ஒரு விஷயத்திலே பாவபந்தமுறைத்திருப்பார் வார்த்தையாயிற்று இது.

விளக்கம் – (அன்னை என் செய்யுமே) – இதனைக் கேட்ட நாயகி, “உனது சொற்களையே பொருட்படுத்தாத நான், எனது தாயின் சொற்களையே கேட்பேன்?”, என்கிறாள். அநஸூயை பிராட்டியிடம், “பெண்களுக்கு அவளுடைய கணவனே தெய்வம் ஆவான்” என்று கூறினாள்; அயோத்யாகாண்டம் (117-23) – ஸ்த்ரீணாம் ஆர்ய ஸ்வபாவாநாம் பரமம் தைவதம் பதி: - உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட பெண்களுக்கு கணவனே உயர்ந்த தெய்வம். இதற்கு பிராட்டி அயோத்யாகாண்டம் (118-1) – ப்ரத்யூஜ்ய வசோ மாந்தம் ப்ராவக்தும் உபசக்ரமே – மெதுவாகப் பதில் கூறத் தொடங்கினாள் – என்பதற்கு ஏற்ப, வெட்கத்துடன் தனது தலையைக் கவிழ்த்து, “நான் இவரிடம் ஈடுபாட்டுடன் உள்ளதற்குக் காரணம், இவரிடம் பொருந்தியுள்ள குணங்ளே ஆகும் என்று ஊரில் உள்ளவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். தெய்வ சம்பந்தம் காரணமாக இவருக்கு உண்டான இந்தக் குணங்களை விலக்கி, அவர் குணங்கள் இன்றியும் அழகு இன்றியும் இருந்தாலும், அவரை நான் பிரியாமல் உள்ள இருப்பை என்னால் காண்பிக்க இயலும்; இது எப்போது என்றால், அவரை அவருடைய குணங்களிலிருந்து பிரித்து வைத்தால் மட்டுமே ஆகும்”, என்றாள்; அயோத்யாகாண்டம் (118-3) – மம ஆர்ய வ்ருத்த வர்ஜித: - அவர் நடத்தை தவறியவராக இருந்தாலும் – என்றாள். ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து எந்த ஒரு சூழ்நிலையும் பந்தம் வைத்திருப்பவர்கள் கூறும் சொற்கள் இதுவாகும்.

வ்யாக்யானம் – “வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுண்ணாது”; குணாதிக விஷயத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தையாகில், “கரும்பின் புழு கரும்பன்றியுண்ணாது” என்ன வேண்டாவோ? என்னில், “அவனுக்கு இந்நன்மைகள் இல்லையேயாகிலும் நான் அவனை விடமாட்டேன்” என்கிற பாவபந்தத்தில் உறைப்புத் தோற்றும்படி வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகிறதல்லது, குணாதிக விஷயத்தில் இது உண்டாயிட்டன்றிறே. என் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட்டேன், நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாலும் என்னால் விடப்போகாது.

விளக்கம் - அவனுக்கு தாழ்ந்த குணங்கள் இருந்தாலும், அவைவும் அவனைப் பற்றுவதற்குக் காரணமாகவே அமையும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். பெரியதிருமொழி (11-8-7) - வேம்பின் புழு வேம்பு அன்றி உண்ணாது - வேப்பமரத்தில் உள்ள புழுவானது வேப்பமரத்தைத் தவிர வேறு எதனையும் உண்ணாது அல்லவோ? - என்பதைக் கூறுகிறார். திருகடல்மல்லை தலசயன திவ்யதேசத்தில் உள்ள கரும்பான அவன், வேம்பாக இருந்தாலும், “கரும்பின் புழு,

கரும்பு அல்லாமல் வேறு எதனையும் உண்ணாது”, என்று கொள்ளலாம் அல்லவோ என்கிறார். “அவனிடம் இந்த நன்மைகள் இல்லையென்றாலும், நான் அவனை விடமாட்டேன்”, என்கிற பந்தம் காரணமாக இந்தச் சொற்கள் கூறப்பட்டனவே அல்லாமல், குணம் நிறைந்தவன் என்பதால் அல்ல. எனது ஸ்வரூபத்தை பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட்டேன். நீ, நீயாக இல்லை என்றாலும், என்னால் உன்னை விட இயலாது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 69)

வ்யாக்யானம் - (மே ஸஹஜம் ஹி து:க்கம்) அநாதி காலம் கர்மமே நிரூபகமாகப் போந்த எனக்கு, அதின் பலமான துக்கமும் ஸஹஜமன்றோ. (கிந்து) பொறுக்கவொண்ணாதது ஒன்று உண்டு. (த்வதக்ரே) ஸர்வசேஷியாய், ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதரான தேவர் முன்பே. (சரணாகதாநாம் பராபவ:) உன் பக்கல் ந்யஸ்தபரராயிருக்குமவர்களுக்கு, சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தால் வந்த எளிவரவு. “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ”, “கிறி செய்தென்னைப் புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ” என்று விஷய ஸந்நிதியே தொடங்கி, எளிவரவாயிறே அநந்யப்ரயோஜனர் இருப்பது. பஹுவசனத்தாலே சொல்லுகிறது, ஒருத்தனுடைய எளிவரவு ஸஜாதீயர்க்காக வந்தது என்கை. “எங்ஙனம் தேறுவர் உமர்” என்கிறபடியே, உனக்குக் கை புகுந்தவர்களும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் அதிசங்கை பண்ணுவார்கள் என்கை. (நாத) இது தன்னரசு நாடாகில் தேவருக்கு வருவதுண்டோ? உடைமை நோவுபடுவது உடையவனுக்கு எளிவரவன்றோ? (தே நாநுரூப:) “ஸர்வபாபேய்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற தேவருக்கு அநுரூபமன்று. அது தனக்கு அஸஹ்யம் என்கை.

விளக்கம் - (மே ஸஹஜம் ஹி து:க்கம்) - எல்லையற்ற காலமாக, கர்மம் என்பதைக் கொண்டே என்னை அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ள எனக்கு, அதன் பலனாக உள்ள துக்கமும் இயல்பான ஒன்று அல்லவோ? (கிம் து) - ஆனால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத ஒன்று உள்ளது. (த்வத் அக்ரே) - அனைத்திற்கு

எஜமானனாக, அனைத்திற்கும் அருகில் உள்ள உன் முன்பாக. (சரணாகதாநாம் பராபவ:) - உன்னிடம் தங்கள் பாரம் முழுவதையும் ஒப்படைத்தபடி உள்ளவர்களுக்கு, சப்தம் போன்ற உலகவிஷயங்கள் மீது கொண்ட ஈடுபாடு காரணமாக வந்த இழிவுகள். திருவாய்மொழி (6-9-9) - பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) - கிறி செய்தென்னைப் புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உன்னை மட்டுமே தங்களுடைய பயனாகக் கொண்டு, மற்ற எதனையும் நாடாதவர்கள், உலகவிஷயங்கள் தொடக்கமாக உள்ள பலவற்றையும் இழிவாகவே கொண்டுள்ளனர் அல்லவோ? இங்கு “உள்ளனர்” என்று பன்மையில் ஏன் கூறுகிறார் என்றால், ஒருவனுக்கு வந்த இழிவானது அனைவருக்கும் சென்று சேர்கிறது என்பதால் ஆகும். இதனால் விளையக்கூடியது என்ன? திருவாய்மொழி (8-1-3) - எங்ஙனம் தேறுவர் உமர் - உன்னில் சரணம் புகுந்தவர்கள் கூட உன்னுடைய காப்பாற்றும் தனிமையில் ஐயம் அடைவார்கள். (நாத) - இந்தப் பூமியானது சுதந்திரமாக உள்ளது என்று ஆகிவிட்டால், உமக்கு என்ன மேன்மை ஏற்பட உள்ளது? தனது உடைமை ஒன்று துன்பம் அடைதல் என்பது, உடைமையின் சொந்தக்காரனுக்கு இழுக்கு அல்லவோ? (தே ந அநுரூப:) - கீதையில் (18-66) - ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்று உரைத்த உனக்கு, இது ஏற்புடையது அல்ல. அது விருப்பமானது அல்ல அல்லவோ?

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்